ali asker barut

Ay sözlüğü

ADAM

yıl İkibin

ADAM YAYINLARI
©
Adam Yayıncılık ve Matbaacılık A.Ş.

Birinci Basım : Ekim 2000

00.34.Y.0016.773
ISBN-975-418-635-9

YAZIŞMA ADRESİ : ADAM YAYINLARI, KÜÇÜKPARMAKKAPI SOK. NO. 17. 80060 BEYOĞLU – İSTANBUL
TEL: (0 - 212) 293 41 05 – 292 09 47 (3 HAT) e-mail : adam@ada.net.tr FAKS: (0 - 212) 293 41 08

Ali Asker Barut

●

Ay Sözlüğü

Şiir

ADAM

ÖLÜRSEM BİR MELODİ OLARAK ÖLÜRÜM

HER ÇOCUĞUN HATIRASINDA AY ÜZGÜN BİR ŞEYDİR

Korkak yağan yağmurlar içinden
Saatte 220 kilometre hızla
Bir rüyaya giriyoruz seninle
Bende şakacı bir sincabın
Ezik duran cesareti
Sende kumral bir çocuk
Kalbinde yaz elemleri gizli

Yanlış yazlardan yanlış bestelendik
Islıkla eşlik ediyor rüzgâr melodimize
Saatte 220 kilometre hızla
Yol alırken içimizdeki rüyaya
Doruklarda solgun bir ay çıkıyor
– Her çocuğun hatırasında
Ay zaten üzgün bir şeydir
Durmadan dolaşır ortalarda –
Bir ara bir çare oluyor bu
Yalnızlığımıza

./..

Yağmur yağarsa bitecek rüya
Kalbinde yaz elemleri
İçindeki kumral çocuğa inan
Şehir o gökkuşağının altında
Alınca şu dönemeci bir
Bir yıldız fısıldayacak sana
Kanatlarında ateşle iki ağustosböceğinin
Havada nasıl gürleştiklerini
Aşkla

YARALI BİR YARASA GİBİ SIĞINDIĞIM GECEDE

Siyah *kasaba şairine*

Tek kalple yaşayan
Yapışık ikizler gibiyiz
Benden bakılınca ıssız çocukluğum görülüyor
Kendime yağmur kadar
Tenha düştüğüm *siyah kasabada*

Hayatla aramıza gerili ipince ipten
Düşen hangimiz geçen kim karşı tarafa
Çok derin bir uçurum kaldı bana çocukluğumdan
Artık ölüm ile hayatın
Eşit üşüyor bende kelimeleri

./..

Kalmadı hayattan başka gurbetim
Hayat gurbetse ölüm yurt mu şairim
Herkes uçurumuyla baş başa
Kendine tehna düştüğü hayatta

Ölümün ağır gelmiyor kendi
Bir kalp kardeşi bir kalple solduruluyor dünyada
Yaralı bir yarasa gibi sığındığım gecede
Bu gri cümleyi mırıldandım
Bakıp içimdeki bomboş vadiye

KIRIK MANDOLİN

Çağırıyorlar her taraftan her şekilde çağırıyorlar
Evlerden, sokaklardan
Külden bir kalple
Ucuz şarkılarla çağırıyorlar
Sigaralarını yakıp,
Derin derin içlerine çekerek
Çağırıyorlar

Acıların, nehir yollarından geri dönüyordu yalvacı
Ürktüm yarasını geceyle örten
Bir yarasanın karamsarlığından
Şairleri ölmüş kitaplar kadar yalnızdım
Lunaparkı sökülmüş,
Sökülürken bir çocuk gibi yalnız kalmış
Bir şehir kadar yalnızdım
Saçları oksijenle sarartılmış bir fahişeye sarılıp
Bütün gözyaşlarımı göğsünde ağladım

Gökyüzü üzerimden çekilmiş üşüyordum çünkü
Sevilmemiş yanlarımla üşüyordum
Çağrılmamış adımla
Üşüdükçe çağırıyordum
Yaralı bir çan
Ezik bir ezan gibi
Çok eski bir şarkıydı belki
Çok eski bir gramofonda ömrüm

Dünyaya verilmiş hüzünlü bir yanıtım :
Yüzüm!, üzgün güzlerden yapılmış solgun bir albüm
Biri şu iç(k)imi tazelesin
Küçük bir kız çocuğunun
Avucunda diriltmeye çalıştığı
Küçük bir ağustos böceği kalbim

Gökyüzünde çekilmiş gibi ayışığı ipe
Yağmur...
Mahzun bir melodiyle eşlik ediyor
İçimdeki kırık mandoline

AY SÖZLÜĞÜ

Ay gücenik bir bakışmış
Çekilmiş tenhalara
İçinden üzülmüş

Ay gümüşmüş
Düşmüş suya
Üşümüş

./..

Ay beyazmış
Çayır çimenlerde
Şavkıyla sevinmiş

Epeski bir düşmüş
Dolaşmış bütün rüyaları
Çocuklardan alınganlıklar edinmiş

Ay akşamdan hüzün ışık
Sızmış geceden
Birazı gündüze vurmuş

Ahah sürgünmüş
Solgun bir kalbin taşrasında
Savrulduğu yollarda yalnızlığını
Rüzgâr ince bir ıslıkla tamamlamış

ÖLÜRSEM BİR MELODİ OLARAK ÖLÜRÜM

İçli bir flütüm
Deliklerimden dünyaya
Üzgün melodiler üflüyorum

Esrar esmeri bir gökyüzü altında
Galiba içkiliyim biraz da
Dağlı dalgınlığıma
Çareler düşünüyorum, Frankfurt'ta

Göğsümün şurasında yorgun bir çan
Ay doğuyor, yatışır gibi oluyor yalnızlığım
İstesem acılarımdan flüte
Güzel melodiler çıkartırım

Bakışlarımda yaralı bir martı
Islığım beni durmadan tenhalara çekiyor
Bana gereken biraz kar, biraz kararlılık
Ölürsem bir melodi olarak ölürüm
Gömülürüm üzgün bir flüte

./..

Sürüklüyorum kendimle yorgun bir çan sesini de
Goethe Parkı'nda yüzünde kocaman sorular çocuklar
Oturup tanımadığım yaz çiçekleri boyuyorum
Boyama kitabında, oğluma
Hani bir çare olur belki dalgınlığıma
Diye, Frankfurt'ta

AYIŞIĞININ BEYAZI

Gözlerinde üşümüş bir güz portakalı
Bir çırağın gizli gizli kinlendiği
Duraklarda kararır ayışığının beyazı

./..

Hüzün : Dede evinde büyümüş
Üzgün bir çocuk yüzü;
Camlarda sararır ayışığının beyazı

Uzakta, çok uzakta bir mandolin sesi;
Bir mandolin sesine gömülür sessizce,
Annelerle yaz bahçeleri

Şımarık bir yağmur yağıyor
Bir kalbin kırık dökük şarkısına
İçlenir tenhada solgun bir gül
Ara yerlerde kederlenir ayışığının beyazı

Kimsesizliğimdir diyor bir yalnız
Dönüp çocukluğunu aradığı
Arka bahçelerde dalgınlaşır ayışığının beyazı

CAN GELMİYOR BOĞAZDAN

En erken gündüzlerde
En erken güzler kuşanıyor kalbim

Bir kibrit çaktım ayışığında
Baktım ağustos pırıl pırıl ateş böceklerinden
Dikyokuşta kafa kafaya
Türkçe lafa tutuşmuş bir kurbağaylan
Can gelmiyor boğazdan

Kuzguncuk'ta öttükçe bir serçe
Önüme doluyor iki gözlerim
Ölüm ki son tahlilde – şaire göre –
Teslim olmaktır bir çeşit gökyüzü şerifine
"Vuracak ve duracak elbet o ziftli kıyıya
Usuldan usul çırpıntılar halinde"
En erken gündüzlerde
En erken güzler kuşanan kalbim

Buluşur sularımız gelecekteki bir dünde
Gelişe gelişe ıssız gözlerinde öksüz bir çocuğun
Güpgür açacak o ilk karanfilde

HAZİN BİR ŞARKIYDI HAYAT

Geçer gri bir sabah daha
Geçer gri bir sabahtan
Geçer siyah bir gece daha
Geçer siyah bir geceden
Artık mektupları gelmeyen
Yalnız bir kenttir ölüm
Gül solar, kül soğur
Güzide bir güzde unutulur
Şık vücudum

Ayışığında on üç karga gökyüzünde
Saydım ayışığında o üç karga
Katıldılar şarkıma usulca karanlıkta
Tanrı yağmur yemiş ıslak kelimelerle konuşur
Tenhada kirpikleri efkârlı çocuklarla
Bakışlarında aktığı için suçlu
Bir suyun nü görüntüsü
Çalarken tek başına bir klarnet solosu
Yaralı bir rüzgâr gibi yaralı bir akşamda
İpek bir düştü solduruldu herkes

./..

Geçer gri bir sabah
Geçer gri bir sabahtan
Geçer siyah bir gece
Geçer siyah bir geceden
Tarihi bir çarşıda hatırlanan
En eski lehçedir ölüm
Tanrı susarken O'nun yerine şair konuşur :
Koşar açık bir yazıda bir ceylan avcısına gibi
Koşar insan koşar durmadan yenilgisine
Acılardan ve hüznünden kazandığı hızla

Ayışığında on üç karga gümüş bir çığlıktılar
Anlar gibiyim artık kirpikleri karla dolu
Bir kadının sesindeki solgunluğu
Alkolün sonuna doğru sözleri hep yeniden değişen
Hazin bir şarkıydı hayat
Çalarken tek başına o klarnet solosu
Yaralı bir rüzgâr gibi yaralı bir akşamda
Herkesin kazdıkça kendinde cesetler bulduğu*

* ah! ayışığı boğulu çocuk hüzünleri
ah! bir tabutla içime indirilen metal tabiat
ah! herkesin dönüp içinde bir kırgınla buluştuğu

ÜÇ KİŞİYDİLER

Üç kişiydiler, birinin çok sarıydı ön dişleri
Uluyup kurt gibi odada o üç kişi
En sevdiğim arkadaşımı yanımda düzdüler

En sevdiğim arkadaşımı yanımda düzdüler
Güzden artakalmış bir hüzündü yüzü, güzeldi
Adamların pazularında mavi yılan dövmeler vardı
Ölesiye dövdüler beni

Kendi ağının ortasında
Bir örümcek gibi yalnızdı arkadaşım
Onlar üç kişiydiler
Odada üç kudurmuş kurt
Yalvardım. Bağırdım. Küfrettim. Ağladım
Gömleğini üstünde yırttılar
Ellerini bağladılar kayışıyla
Çıplak edip belden aşağılarını
Yere yıktılar arkadaşımı

./..

Ağızlarında köpüklü salyalar o üç aç adam
En sevdiğim arkadaşımı yanımda düzdüler
Kanlar içindeydi arkası, bıraktıklarında
Esrarlı bir sigara sarıp,
Keyifle dolaştırdılar aralarında
Aralarında bakışıp
Aynı anda kalktılar ayağa

Şehrin arka sokaklarında
Köhne bir apartmanın son katı
Bütün olanları tek tek anlattım
Daire numarasını sordu polis
Üç kişiydiler, birinin çok sarıydı ön dişleri
Arkadaşım pencereye yakındı
Kendi ağının ortasında bir örümcek gibi yalnızdı
Bir vapur gibi uğuldayarak ayışığında
Attı kendini aşağıya!

BİN SONBAHAR

Yüzüm bir kentin anı defteri dedi
İki bin yaşında bir çocuk
Aniden içimde bin sonbahar soldu

ALSAS'TA AY LEKELERİ

YOKSUL HALK PARKINDA KADINLAR

Yoksul halk parkında kadınlar
Alıngan bir gökyüzüydüler
Denizle şakalaşan bakışları
Biraz yorgun gemilerdi

Çekilmiş bıçaklar gibi
Karşılıklı
Uzak hüzünlerinde sustular

./..

Kanıdır işte dökülmüş şuraya
Yaprağına güz değmiş yenik bir gülün
Soylu sözleri yok geçecek
Saygılı bir kentin sözlü tarihine
Ağzı bozuk ayın
Boynunun vurulduğu eşikte

Az önce sulanmış
Bir bahçe diriliğinde ağladılar ağladılar
"Tarafsız bir aşk çağlıyordu onların solgunluğunda"

Hatırlanan her hatırada
Toplamak zor biliyorlar
Bir aşkta kırılmış bir kalbin kırıklarını bir araya
Yüzlerini gördüm iki yarısı karanlıkta

Yoksul halk parkında kadınlar
Birlikte mırıldandılar üzgün bir melodiyi
Dikilip ayağa sonsuz bir duruşta baktılar doğan şafağa
Yalnızlıkları dokunaklı büyük umutsuzları andılar
Kara kara

İKİ KÜÇÜK ÇOCUĞUZ

İki küçük çocuğuz
Uçurtmanın altında
Yeniyiz yenilmemişiz daha
Duraksamasız inanıyoruz
Karşılıklı yalanlarımıza
O uçurtma orda
Aldırmadan üstünde uçan uçağa
Bizim için görüyor
Ve çok uzak değilmiş
Birlikte yaşayacağımız
Rüya

Elin elimde, ipini
Saldığımız uçurtma
Şımarıp durdukça havada rüzgârla
Camlara birikmiş çocukların
Bakışları arasından gökyüzüne
Bir olup uçuyormuşuz yaya
İçimizdeki en güzel rüyayla

KARANLIKTA, KIRIK BİR YILDIZ

şiir perisine, Eser'e

Solgun, sarı ışığı altında
Sokak fenerinin
Buluştu kadınla erkek
Erkeğin elinde gül
Kadının elinde kitap

Konuştukça kadınla erkek
Ağızlarından çıkan buğu
Yan yana, iki
Üzgün tavşan çiziyor
Fenerin arkasındaki karanlığa

./..

Erkek diyor; bu beyaz buğu
Gövdemle yanan sesim
Kadın diyor; kanatlarından tutuşmuş
Şu küçük ateş böceği benim

Kadının elinde gül
Erkeğin elinde kitap yürüdüler
Gümüş damlalar arasından
Geçip içine, turunç renkli bir yağmurun
Utangaç bir çocuğun ıslıkla çaldığı
Bir okul şarkısı gibi yalnız
Gittikleri yolun denizde biten ucunda
Karanlıkta, kırık bir yıldız

02/03/1998

UPUZUN TRENLER GİBİ

Yağmurlu istasyonları niye sevdiğin şimdi belli
Hiçbir şey gibi değil
Upuzun trenler gibi yalnız kadınlar

BİR ÇİÇEĞE YENİLMEK

Bir çiçeğe yenilmek
Bu kadınlarda vardır
Hele evli yalnız kadınlarda

Önünüzde kapatılmış bir kahve fincanı
Üşümüş güz bakışınız
Ne kadar da Üsküdar allahaşkına
Işıkları kapatılmış mahzun bir lunaparktınız karanlıkta
Herkesten daha fazla kanadınız
Tenha bir aşkta

Akşam doğar gündüz ölür
Işık kelebekleri
Solgundur bu yüzden hep hayatın kelimeleri
Hüzün bile üzülür
Üzgün bir süs olur mehtap
Küs bir kalbin kenarına

Acıtılıyor bir şehirde bir şiir
İnci diye satılıyor
İstiridyenin gözyaşları
Bir çiçeğe yenilmek
Bu kadınlarda vardır (Demiştiniz)
Hele evli, yalnız kadınlarda
Derin bir ah'la çekildiğiniz yalnızlıkta

SOLGUN BİR GÜL DÜŞÜYOR

Saygısız bir misafir gibi
Kirli ayakkabılarıyla dolaşıyor içimizde hayat

Ayışığı ışıdı
Son bir teklif gibi son bir sonbaharda

Herkes çekilirken
Mazinin tenha mezrasına
Baştan alınıyordu o siyah şarkı
Kararıyordu hızla bir hançer

O şarkı :

Kalp kalbe karşı
Kalp kalbe düşman
Anla ve benimle tekrarla
Anla ve benimle tekrarla

İki kalpten biri tembel aşk hususunda
İki kalpten biri sevgi dersine hiç çalışmıyor

Solgun bir gül düşüyor
Arası açık iki kalpten yere
Eğilip alıyor onu kadın
Eğilip alıyor onu erkek
Yılların yaralarından tanıyorlar kalbini

DİANO MARİNA

Diano Marina'da
Deniz kendini benden
Ben kendimi denizden dinledim

Çakıllar üst üste
İç çekiyor bütün gün ve gece
Dalgalar koşuyor beyaz köpüklerle
Mutluluğun gülümseyen yüzünü
Çizmek için sahile

Arkam sıra sıra portakal
Önüm limon ağaçları
Uzak bir kentte yitirdim gençliğimi
Diano Marina'da buldum izini

Çocukluğumun aynı ayı çıkıyor gökyüzünde
Alıyor üzerimden gam yükünü
Karşılıklı oturduğumuz kıyıda
Deniz kendini benden
Ben kendimi denizden dinliyorum
Sesimiz turunç sevinçler içinde

25/26 Temmuz 2000

ALSAS'TA AY LEKELERİ

Çıkageldik birer ikişer
Az önce yağmış ve bitmiş
Strasburg yağmuru içinden
Çıkageldik kadınlarla erkekler

Herkes kendini en iyi savunacak
En sağlam köşeyi seçiyor masada
Yalnız Batı Trakya'da değil
Aşkta da azınlık Turgay Raşit
Her kadehle ayrı tokuştururken bardağını
Alkollü gözlerinin taa dibinde Zeynep'le Eser'in
Sahipsiz beyaz birer sardunya

Piyanonun başında Zeynel abi
Bayrağı yarıya indirilmiş bir ilkokul gibi hüzünlü
Söylerken kalbini de katıyor
Kanayarak Rumca bir şarkıda

Sorsam bilir mi Kristina
Bir arkadaşım vardı
– Unuttu bir gün çok işlek bir yolun ortasında olduğunu
Çıkan gökkuşağına daldı okul çıkışında –
Çocukluğum kaldı derdi
İki Kıbrıs'ta da

Çıkageldik birer ikişer
Az önce yağmış ve bitmiş
Strasburg yağmuru içinden

Gecenin kendine göre bir susuşu vardı
Ağaçların kendine göre bir duruşu
Gömleğinde dolaştığı bahçelerden ay lekeleri
Masanın öbür ucunda Alaattin
Hep baştan yüzüyor içinde
Derinlere kaçtığı üzgün bir balıkla
Karanlık bir akyarvumu

Çocuksuz bir çocuk parkı Veyis
Yüzü ve yalnızlığıyla
Arada, gülerken portakala saklanıyor Semra
Yanlış aşkı Bağdat'tan dönmüş Muammer Topaloğlu
Canlandırmaya çalışıyor
Külünde bulduğu ufak bir közü
Tek başına kalktığı dansta

Garson çocuğun boynunda flu bir ayışığı
Fena solmuş ağzı tenha bir ıslıkta
30 Mayıs Pazar'a atlıyor usulca tarih
Ben bir şiir okuyordum galiba
Düşerken birbirine sarılan
İki küçük kar tanesi gibi
Üşüyen sesimle

Seyircisiz, ölü bir panayır bakışlarımda

YILDIZI MAHZUN BİR BAYRAĞIN ALTINDA

Büyük yenilgilerin ve umutsuzlukların sonunda
Yeni şeyler söylemenin eşiğindeyiz, unutma

Yırtılmış bir sinema afişi önünde
Solan bir ayışığından hatıralar edindiğimiz yeter

Yıldızı mahzun bir bayrağın altında
Ağzındaki çocukluk şarkısıyla bir er üşür kışlasında

Ayışığı tenhalara düşer gümüşlenir bir gölün ortası da
Bir dağda bir eşkıya ah en kalın sesiyle ağlar Doğu'da

Kar yağıyor şimdi
Kar yağıyor Türkiye'de ve dünyada

İki kirpik arasında sıkışmış, bir gözyaşı gibi öfkeli
Sevdaları uğruna çarpışan bazı adamlardan hatırla

Sırattan geçemeyecektir sırıta sırıta o sırtlanlar

Mağrur uçarken yere düşen kuşun
Göğsünde gücenik bir gelincik gibi açarken
kurşun

k.İ.'ye
Her şair hasretinden kanar! Çünkü...

Simsiyah bir yağmurla yanıtlar
Bu kent
İltihaplı bir diş gibi ağrıyan hasretini.

Gün gelecek toparlanacak,
Toplayacaktır kendini devrime inanan topal bir şelale.
Doyasıya kanamaktır zaten bir yaranın hayali.

Kaldığı kötü otel odasında, sabaha karşı
Komik papyonuyla ucuz bir ipte ölü bulunan işsiz palyaço
Yüzünde değil içinde bulunur gözyaşları.

Ay doğuyor
Havada bir kıvılcımın bir kıvılcıma ikmali
Misali, kalbi gür çocuklar
Gülümsemelerinde kırgın bir kırlangıç
Lirizmi.

./..

Çocuk faşizmi yanağındaki tokattan tanır
Bir şekilde yanıtlar
Yanağındaki tokadı, çocuk.

Camda birbirine koşan yağmur damlalarının tıpırtısı
Hangi karakola kendimi ihbar etsem?!
Bir hırs gibi birikiyor içimde
İltihaplı bir diş gibi
Sabaha kadar uyutmayan hasretim!

SON AĞUSTOSBÖCEĞİ AĞUSTOSUN

Siyah, iri bir örümceğin
Geceye gerdiği
Ağın ortasında
Işığı giderek zayıf düşen
Son ateşböceğiyim ah ağustosun
Kederli kelimelerle dolu kalbim
Dokunurken yalnızlığına İstanbul'un ellerim

İÇİNDEKİLER

Ölürsem Bir Melodi Olarak Ölürüm
Her Çocuğun Hatırasında Ay Üzgün Bir Şeydir 9
Yaralı Bir Yarasa Gibi Sığındığım Gecede 11
Kırık Mandolin 13
Ay Sözlüğü 17
Ölürsem Bir Melodi Olarak Ölürüm 20
Ayışığının Beyazı 23
Can Gelmiyor Boğazdan 26
Hazin Bir Şarkıydı Hayat 28
Üç Kişiydiler 32
Bin Sonbahar 36

Alsas'ta Ay Lekeleri
Yoksul Halk Parkında Kadınlar 39
İki Küçük Çocuğuz 42
Karanlıkta Kırık Bir Yıldız 43
Upuzun Trenler Gibi 45
Bir Çiçeğe Yenilmek 46
Solgun Bir Gül Düşüyor 48
Diano Marina 50
Alsas'ta Ay Lekeleri 52
Yıldızı Mahzun Bir Bayrağın Altında 56
Kalbi Gür Çocuklar 58
Son Ağustosböceği Ağustosun 61

Yayımlayan: Adam Yayıncılık ve Matbaacılık A.Ş.
Kapak: Ana Basım Sanayi A.Ş.
İç Baskı: Şefik Matbaası

ali asker barut

Ay sözlüğü

şiir

İyi bir şair ama kötü bir eleştirmensin Ali Asker, şiirlerini nerede, nasıl bozduğunu anlamıyorsun.

– Memet Fuat

Ali'nin politik kimliğinin şiirlerinde gitgide ağır basmaya başlaması, onu katı bir şiirin, sert bir şiirin kanalına akıtacağına tam tersine daha ince, daha duyarlı bir bakış açısına götürmüş durumda. İyi ve kötü şairlerin bazılarını kesinlikle bir ulusun edebiyatına dahil edemezsiniz.
Onlar hiçbir akıma dahil olmadıkları gibi, yalnızca '...*Şiiri*'nin tek tanığı, tek tanrısı, tek sorumlusu olarak anılırlar. Bana göre bir Nâzım Hikmet Şiiri, bir Attilâ İlhan, bir İsmet Özel Şiiri, bir Tevfik Fikret Şiiri, bir Yahya Kemal Şiiri'nin olmasının nedeni de budur. Henüz o kadar ustalaşmasa da bir Ali Asker Barut Şiiri'nin yazıldığı kesin. Ne diyelim: Yüreğinde imge, cebinden Türkiye'ye kesin dönüş biletin eksik olmasın!

– k. İskender

Ali Asker bana bir zamanlar çok sevip de sonra unuttuğum eski bir şairi hatırlatıyor. Bunu hem kendisi hatırlatıyor Ali Asker'in, hem de şiirleri. Çünkü günümüzün şairi değil Ali Asker, sevdiğimiz, karşı çıkmanın erdemine sahip olduğumuz, aşktan, şiirden ve özgürlükten başka bir şey düşünmediğimiz eski zamanların şairi. Eski zamanlar gibi eski şairler de iyidir, ve bence Ali Asker eski bir şairdir. Umarım hep o unuttuğum eski şairi hatırlatır bana, 'eski şair' Ali Asker Barut olarak kalır.

– Haydar Ergülen

ADAM

adam 773

ISBN 975-418-635-9